Karikatür

Erkek – Rica ederim, öyle, yeni elbise yaptırmış komşu kızına bakar gibi sert durmayınız !

Dünya Karikatürleri

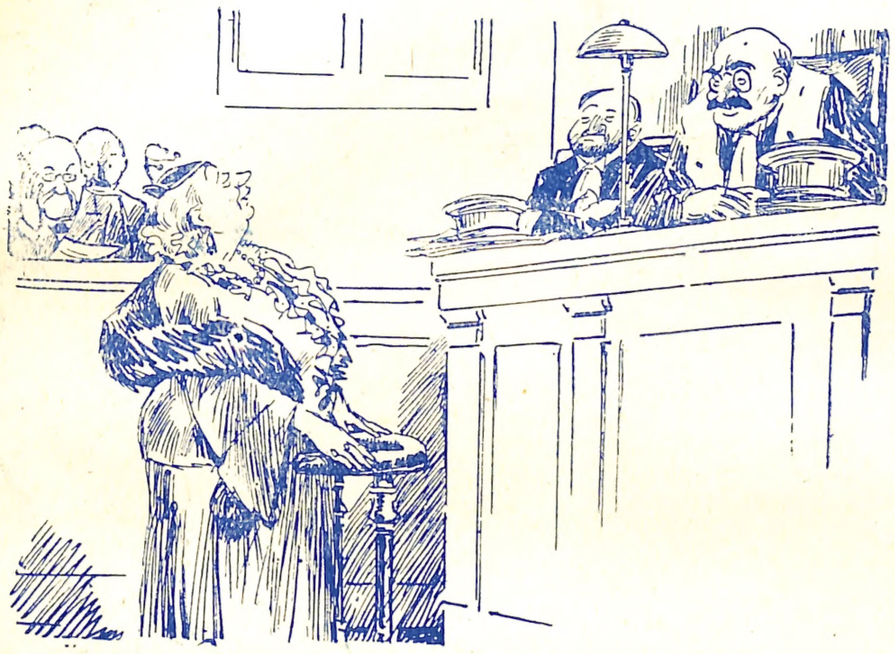

Reis — Kaç yaşındasınız madam?
— 26 yaşındayım.
— Sorgularımıza doğru cevap vereceğinize yemin eder misiniz?
— 26 yaşımda olduğumu söyledikten sonra zannederim ki mesele kalmıyor!..

İzdivaç idarehanesinde bayan memur zenci talibe:

— Talebinizi şöyle ilân edeceğiz: «Esmer, yakışıklı bir delikanlı genç bir kızla evlenmek istiyor!»

— Mesleğiniz?
— Radyo şpikeriyim.
— Yaşınız?
— Beş dakika daha beklerseniz tamam 46 sene, altı ay, 12 gün, 15 saat, ve 18 dakika yaşamış olacağım.

Büyük devletlere göre:

— Habeşistan taksim edilmeli!

No. 20 YIL: 1 FİATI 10 KURUŞ 16 MAYIS 1936

Karikatür

Çıkaran: Sedat Simavi

İdarehanesi:
İstanbul, Ankara caddesinde hususî daire
Posta kutusu: İstanbul 103

Abone şartları:
Türkiye için seneliği 500, altı aylığı 250, üç aylığı 130 kuruştur. Ecnebi memleketler için seneliği 800, altı aylığı 400 kuruştur.

CUMARTESİ GÜNLERİ ÇIKAR SİYASÎ VE EDEBÎ MİZAH GAZETESİ

Müstemlekeciler arasında:

İtalya — Habeş harbini bitirdim, artık üçümüz de rahat rahat oturabiliriz!..

HORTLAK

— Evde cenazem var. Kaldırmak için para lâzım... Belediyeden istedim. Vermediler. Bari merhumun güzeşte aylıklarından birini lûtfedin de adamcağızın ölüsü ayak altından kalksın.

— Biz de onun için uğraşıyoruz hanım. Nazır paşa hazretleri kemali keremlerinden size hattâ iki maaş verilmesini emir buyurdular. Fakat bu ancak yarın öğleye doğru olabilir.

— Ayaklarınızı öpeyim. Ölü yarına kadar bekler mi?

— Ne yapalım hanım?.. Görüyorsun ki biz de senin kadar üzülüyoruz.. Fakat icap eden evrakın muamelesi tekemmül etmedi.

* * *

— Ayaklarınızı öpeyim... Hastam kapının önünde yağmurun altında kaldırım taşlarının üstünde yatıyor. Biraz daha beklerse belki sokakta ölecek... Devlet bu hastaneyi fukara hastalar için açmadı mı?

Niçin biçareyi içeri almıyorsunuz?

— Hanım, devlet bu hastaneyi fakir hastalar için açtı. Kocanı içeri alacağız. Elimizden gelen ihtimamı göstereceğiz, onu ölümden kurtarmak için elimizden ne gelirse yapacağız. Fakat sen kadın olduğun için devlet mevzuatı, resmî muamele denen şeye aklın ermiyor. Buraya hasta almak birtakım merasime tâbidir. Öyle rasgele herkes hastaneye sokulamaz. Evvelâ hastane idaresine müracaat edilecek, idare bu işi bir doktora havale edecek, doktor hastayı gördükten sonra kabulüne dair bir müzekkere yazacak, idare bunun üzerine hastalığın ait olduğu koğuşta münhal yatak bulacak ve hastanın alınmasını tahriren emredecek.

— Evet ama, o vakte kadar hastam sokakta ölecek.

— Allaha emanet... Allaha emanet.. Görüyorsun ki bu merasimin bir an evvel bitmesi için biz de nekadar yorulup üzülüyoruz. Fakat muamele henüz tekemmül etmedi.

* * *

Bu iki hikâyecik yakın Osmanlı tarihinden alınmıştır.. Yani idarei maslahat usulünün mucidi, kırtasiyeciliğin hakikî İmparatoru olarak şöhret almış ve biraz da bu yüzden batıp gitmiş olan Os-

At etinden pastırma, sucuk yapıyorlarmış — Gazetelerden —

— Sen bana iyi baksana... Ben adamın pastırmasını çıkarırım..
— Ulan benim ne tarafım beygire benziyor!..

manlı devletinden. Biraz hafızamızı yoklıyacak olursak bu tekemmül edemiyen muamele ve evrak vakalarının daha nice benzerlerini hatırlıyabiliriz. Şimdi müsaadenizle bu vakalara artık eski Osmanlı tarihinden değil bugünkü yepyeni dünya tarihinden alınmış bir vakayi ilâve edeyim:

Muharebe yıldırımlarla dolu bir kara bulut halinde Habeşistana çökerken bütün dünyanın yüreğinden kopan merhamet sesine, 52 devletten gelen yardım vadine kanan Habeş milleti çıplak etile kendini korumıya savaştı; karadan, havadan akın eden motörlü, zırhlı ve ateşli kuvvete karşı dostlardan beklediği birkaç silâha yine o dostlar tarafından Cibuti yolunun kapatıldığını gördü. Can çekişirken kim bilir hangi son ümit yahut ihtiyaç için dostlara el açtı, yardım istedi, silâh ve borç para istedi.

Dostlar bu parayı, ölenin ağzına akıtılacak bir damla su demek olan bu son yardımı elbette ondan esirgemiyeceklerdi. Yalnız Londrada bu paranın tediyesi için icap eden bilmem hangi vesika, muameleli evrak veya taahhütnamenin Habeşistandan Londraya gönderilmesi beklene dursun, hasta inildiler, sancı ve feryatlar arasında can verdi, yere serildi!..

Merhum Osmanlı devletinin usulleri demek yeri geldikçe İngilterede de hortlıyabiliyormuş?

KARİKATÜR

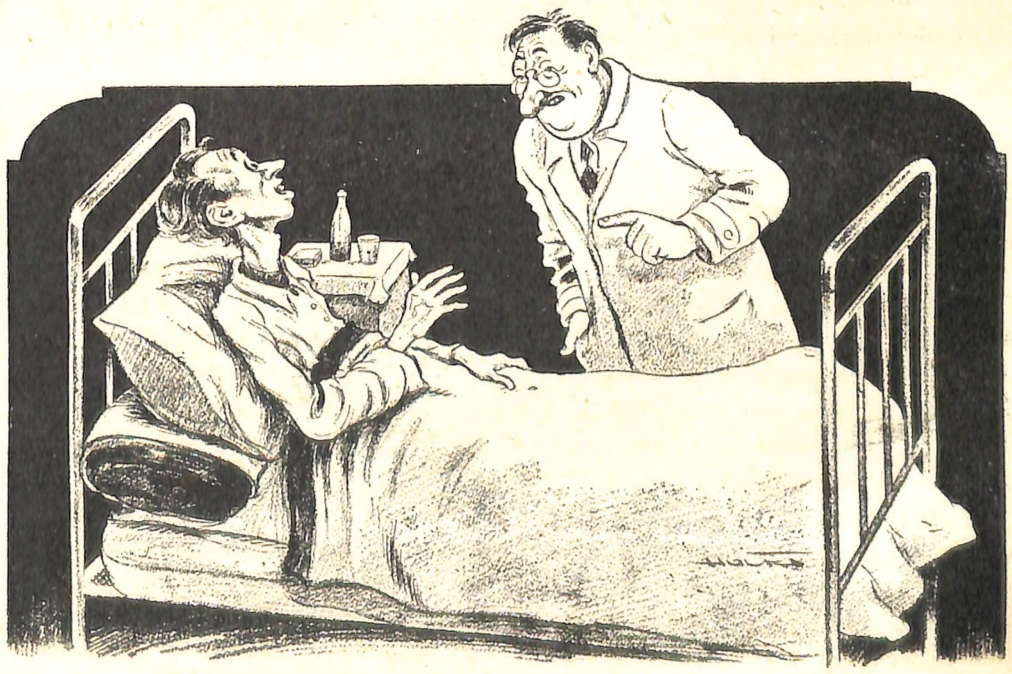

— Bu mide ameliyatını yapabilmek için beş altı gün birşey yememeniz lâzım.. Nasıl açlığa dayanabilecek misiniz?..
— Tabiî doktor, ben sanatkârım!..

Kulaktan kulağa

BEYİN KANAMASI

Geçen gün Eminönü meydanından geçiyordum. Tramvay bekliyenler de dahil olduğu halde bir kalabalığın bir telikeden kaçar gibi biribirini iterek Yenicami tarafına doğru koştuğunu gördüm. Bu manzaralara alışık olduğumuz için telâşa kapılmadım. «Yine bir zabıta vak'ası var galiba» dedim.

Gözü dönmüş kalabalığın, iri ve lâpacı vücudümle beni de bir ikinci zabıta vak'ası mevzuu haline sokmasından korktuğum için bir kenarda durmuştum. Biraz sonra sedye haline konmuş bir kapı tahtasının üzerine upuzun yatırılmış bir adamı seyircilerin arasından hayal meyal farkettim. Yanımda duran bir şoför bir filozof tavrı ile:

— Ecel geldi cihane... Baş ağrısı bahane... Akacak kan damarda durmaz, diyordu.

Bu delikanlının benden çok ve daha gözü açık ve kulağı delik olduğuna şüphe etmediğim için:

— Evlâdım... Ne olmuş acaba? Diye sordum.

Şoför omuzlarını silkti: Ne olacak baba... On yedi milyondan birini daha tahtalı köye gönderdik, dedi.

— Öldü mü?

— Keyfinden yatmıyor ya!.

— Olabilir ki hasta filândır.

— Hastaya bukadar itibar ederler mi?

— Ne olmuş acaba?

— Hastalığının adını pek beceremiyeceğim galiba... Arapçamız zayıf... «Nezfi dimağî» mi ne karın ağrısıdır...

— Beyin damarının çatlaması...

— Hay babanın canına rahmet... Baş damarının çatlaması...

— Biçare adam... Allah rahmet eylesin...

Fakat kalabalık dağılmıyordu. Bu vak'ada iki polisin şapkası başından uçmuş, saçları karışmış bir delikanlıyı - damat götürür gibi - kollarına girmiş oldukları halde yine önümüzden geçirdiklerini gördüm.

— Bu ne? Dedim.

— Ne olacak... Bu da kaza...

— Bu adam kim acaba?

Şoför yan yan yüzüme bakarak güldü:

— Kim olacak... Ötekinin baş damarını çatlatan adam, dedi.

ARTİSTİN PARMAĞI

Arkadaşımız (C..) güzel piyanisttir. Bazı kibar aileler hatırlı bir kimseye ziyafet verdikleri zaman onu da davet ederler ve böylece boğazı tokluğuna iyi bir çalgıcı temin etmiş olurlar.

Ekseri fakir sanatkârlar gibi (C...) de çok içli ve mağrur bir insandır.

Bir yerden «davetimizi huzurunuzla onurlandırmanızı dileriz» tarzında bir mektup aldığı zaman içerler fakat nazik bir insan olduğu için renk vermez.

Geçen gün ona yine Şişlide oturan kibar aileden bu mealde bir davet tezkeresi gelmişti. (C...) biraz düşündükten sonra kalemi eline aldı ve şu cevabı yazdı:

«Birkaç gündenberi parmağımdan rahatsız olduğum için maalesef nazik davetinize icabet edemiyeceğim.»

GRETAYA BENZİYEN KADIN

Bayan (N...) çay, balo, konser gibi hiç bir toplantıyı kaçırmıyan fakat kadın erkek herkese uzak duruyor hissini veren şık ve güzel bir kadındır. Onun bu hali birçok kimselerde merak uyandırmaktadır.

Geçenlerde Kızılay konserinde bir genç onu uzaktan arkadaşına göstererek:

— Bu kadın Greta Garboya benziyor, dedi, çehresi, kıyafeti değil, esrarengizliği... İnsan ona bakarken hayatında derin bir esrar var sanıyor ve garip bir cazibeye kapılıyor.

Arkadaşı bu sözleri tasdik etti:

— Doğrudur, dedi, kendisini tanırım. Hayatında hakikaten halline imkân olmıyan bir sır vardır.

Genç merakla sordu:

— Ne sırrı acaba?

— Doğduğu senenin tarihi...

BİR SALON ADAMI

Salon adamı olmak başka şeydir.

(Z...) tam bir centilmendir. Yalnız genç ve güzel kadınlara karşı değil ihtiyar ve çirkin kadınlara karşı da son derece naziktir.

(Z...) bir misafirlikte bir kaç senedenberi görmediği ihtiyar ve sağır bir bayana tesadüf etmişti:

— Hanımefendi görüşmiyeli iki sene oldu, dedi, hem gençleşmişsiniz, hem de eskisinden daha iyi işitiyorsunuz.

Kadın bir baş hareketile bu sözleri işitemediğini anlattı.

(Z...) bu sefer sesini daha yükseltti: Maşallah çok iyi işitiyorsunuz, dedi.

Bayanda yine cevap yok.

(Z..) bu defa âdeta avaz avaz bağırarak komplimanı tekrar etti fakat bunun da boşa gittiğini görünce karnesinden bir yaprak yırtarak üzerine:

«Eskisinden daha iyi işitiyorsunuz» sözlerini yazdı.

Bayan bunu okuyunca gülümsedi:

— Evet hakkınız var. Eskisinden çok farklıyım, dedi.

TEMBELLİK RÜYASI

Arkadaşlarımızdan (M...) tembelliğile meşhurdur. Eskiden ona babası bakardı. Yakışıklı bir erkek olduğu için iyi bir ailenin kızı ile evlendi. Şimdi de babasının yerine kayın babasının ekmeğini yemekte ve rahat bir ömür geçirmektedir. (M...) ara sıra lâkırdı atmak için matbaaya uğrar.

Geçen gün masası başında harıl harıl çalışan bir arkadaşa:

— Tuhaf değil mi? Dedi. Dün gece rüyada ben de kendimi bu masa başında çalışıyor gördüm.

Muharrir arkadaş başını kaldırdı:

— Bu rüya değil, kâbus, dedi, anlaşılan mideni bozduğun için sana ağırlık bastı... Kim bilir nekadar yorgunsundur?. Keşki bugün evden çıkmayıp da vücudünü dinlendirseydin..

Papağan

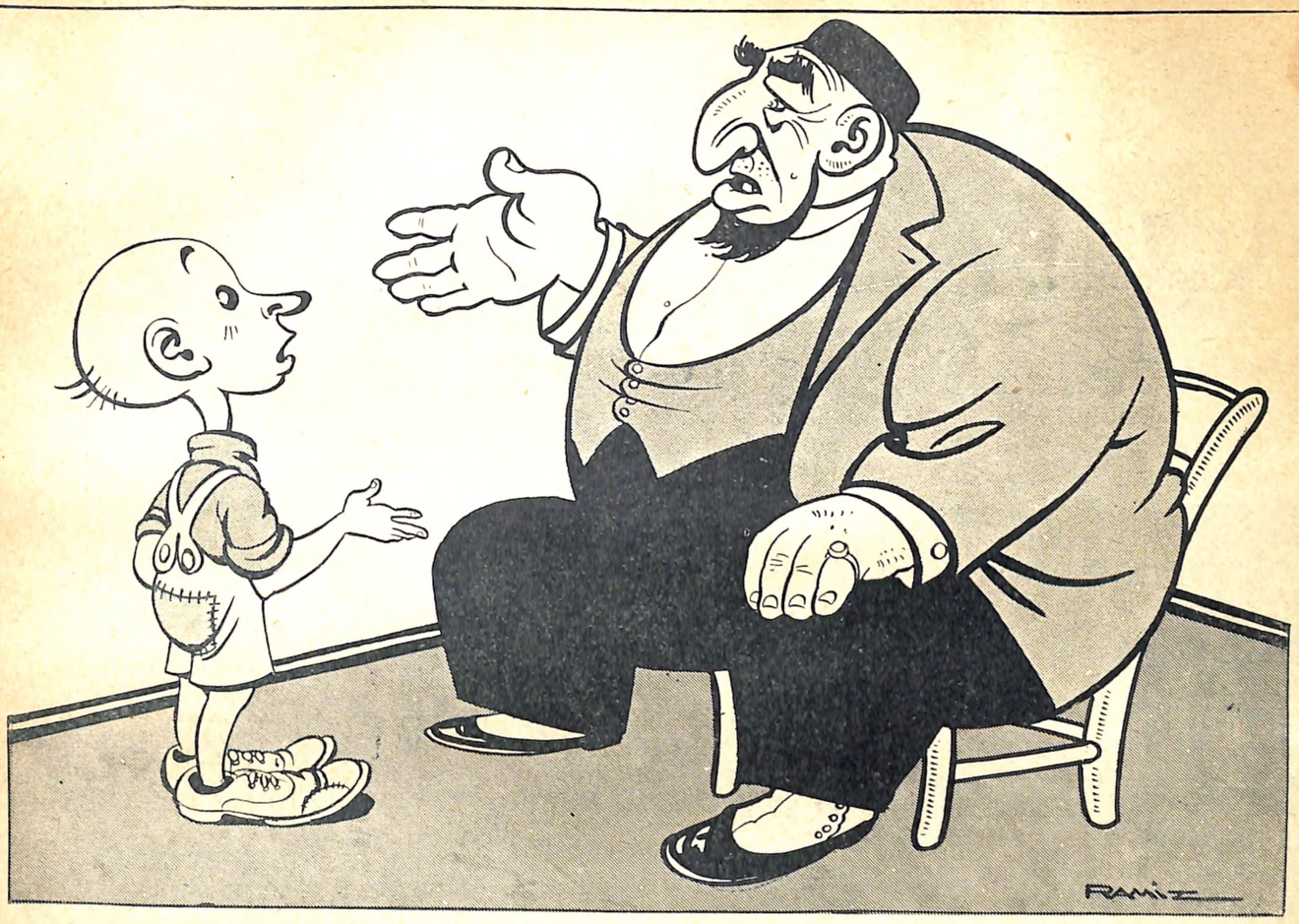

— Oğlum Salamon! Tikat et, sen asil bir ailenin evlâdisin...
— Ne söylüyorsun baba... Sen benim hakikî babam deyil misin?..

Karikatürün Edebiyat anketi:

Suad Dervişle Mülâkat

Bilmem hatırınızda mıdır? Genç Türk edebiyatının bu küçümencik, sevimli ve zeki romancı kadını, bir ankete verdiği cevapta meşrutiyettenberi yazı yazan romancıların en büyüğü, en kudretlisi kendisi olduğunu iddia etmişti.

Ne zamandır Suat Dervişi görerek ona bu iddiasında samimî olup olmadığını sormak istiyordum. Nihayet dün bu işi yaptım.

Suat Derviş, kelimenin ikinci hecesini kendine mahsus ince bir uzatışla:

— Tabiîîî... Dedi.

Sualimi tekrarladım:

— Demek bu fikrinizde samimisiniz?

— Elbette... Hem bence samimiyet yalnız bu demektir. Herkes kendi lehindeki fikirlerini çalınmış mal gibi saklıyor. Her muharrir kendini en kudretli, en dâhi zanneder. Fakat bunu itiraf edemez. Cinayet midir bu? Cinayetse hepimiz caniyiz ve bu caniler arasında cinayetini itiraf eden, etmeyenden daha ahlâklıdır.

— En büyük muharrir olduğunuzu nasl keşfettiniz?

— Nasıl mı? Kendi eserlerimi okuyarak. Yazılarımın her satırına bayılıyorum, içim gidiyor, bir daha böyle yazamıyacağım diye korkuyorum. Benim iki tane aynam vardır. Biri bildiğiniz ayna: Orada her sabah yüzümü görürüm ve makiyajımı yaparım; öteki de kitaplarım.... Evet, kitaplarım da ruhumun aynasıdır: Orada her zaman içimi görürüm, ruhumu bir bahar manzarası gibi seyrederim.

— O halde, affedersiniz, siz birinci aynaya baktığınız zaman da kendinizi Türkiyenin en güzel kadını olarak görüyorsunuz!

— Bana bunu da mı itiraf ettireceksiniz? Pekâlâ, evet, öyle: Meşrutiyettenberi dünyaya gelmiş kadınların en güzeli benim. Fakat bilirim ki her kadının da, her muharririn de kendileri hakkında benim gibi düşünmiye hakları vardır.

— Kocanız Nizamettin Nazif de bu fikirde midir?

— Kendisi hakkında mı?

— Hem kendisi, hem de sizin hakkınızda. Yani hanginiz daha mühim romancısınız?

— Ona göre o, bana göre ben.

— Peki, bu iki zıd görüşü nasıl telif ediyorsunuz?

— Gayet basit. Ben ona: «Benden sonra sen gelirsin» diyorum, o da bana böyle söylüyor. İkimiz de kendimize göre birinci, ötekine göre ikinciyiz. Yani birincilik yabancıya gitmiyor.

— Peki... Türkiyenin en fena muharri kimdir?

— Benden başka yazı yazan bütün kadın muharrirler.

— Sebep?.

— Ellerinin hamuru ile erkek işine karışıyorlar.

— Yazı yazmak erkek işi ise siz...

— Ben erkek yaradılışlıyım, müstesnayım. Gazeteciler arasında benden başka kadın var mı? En çetin işleri de beceriyorum, kadın muharrirler gibi masa başında çalışmıyorum, koşuyorum, görüyorum, topluyorum.

Bıyıklarını burar gibi yaparak ilâve etti:

— Nizamettinden daha erkeğim!

Mülâkatçı

TELEFON Başında...

iş arıyanlar

—ooo—

— Allo, allo...

— Buyurunuz.

— Ben okuyucularınızdan biriyim. İş arıyorum. Bu hususta bana yardım eder misiniz? Meselâ gazetenize bir ilân koyar mısınız?

— Ne işi arıyorsunuz?

— Onu pek iyi bilmiyorum.. Fakat ben size meziyetlerimi sayayım, siz bana münasip gördüğünüz işi yazarsınız.

— Peki, sayınız.

— Ben çok cesurum, Fakat okadar da cahilim. Japonyayı Üsküdarın arkasında zannederim.

— Araplar «her cahil cesur olur» derler.

— Cahilim ama bir meziyetim daha vardır.

— Nedir?

— Cehaletimi çaktırmam. Hattâ sırasına göre âlim görünürüm.

— Nasıl şey o?

— Nasıl olacak... Öyle kolay kolay birşeyi beğenmem, her söylenen söze ehemmiyet vermez görünürüm. Başka bir meziyetim daha vardır: Elime kalemi alınca, düşünmeden, korkmadan yazı yazarım. İmlâ, ibare yanlışı yapmaktan çekinmem. Fakat en büyük meziyetlerim bunlar değildir.

— Nedir?

— Ağız kavgasında birinciyim. Küfürün bini bir paraya... Fakat bu meziyet Galatanın arka sokaklarından başka yerde söker mi, bilmem. Emin olunuz ki hakikî bir meziyet: Ömrünüzde hiç duymadığınız küfürleri bir cümlede sıralıyabilirim. Bunun faydası herhangi bir işte karşıma çıkacak insan mukavemetini kırabilmektir. İsterseniz bir tecrübesini...

— Hayır, hayır.... Sizde kalsın.

— Demek bir işe yaramıyacağıma hükmediyorsunuz?

— Hayır, bilâkis... İdarehanemize uğrayınız da size bir tavsiye verelim.

— Tavsiye mi? Nereye? Hangi işe?

— Gazetelerimizden birinde edebiyat tenkidi yapacak biri aranıyordu, oraya!.

Allo

Cevap

Hizmetçi yine bir tabak kırmıştı. Bayan artık bu savurukluğa tahammül edemez oldu. Hiddetle söylendi:.

— Bıktım artık senin bu savrukluğundan. Hep tabak kırıyorsun.

Hizmetçi bugüne kadar seksen sekiz kapı değiştirmişlerdendi. Pişkince cevap verdi:

— Eğer kıskanıyorsanız, siz de pot kırınız!

ESKİ CAMLAR

Çocuk sordu:

— Babacığım.. Eski camlar bardak oldu, demişler. Bunu niçin söylemişler.

Baba, içi yanmışlara mahsus boynu bükük bir eda ile:

— Oğlum, dedi, o sözü annen tuvalet yaptıktan sonra söylemek için icat etmişler.

— Haberin var mı Ulan, Yarık Rıza Marikaya aşkını isbat etmiş!..
— Karıyı tabanca ile mi temizlemiş, kama ile mi?.

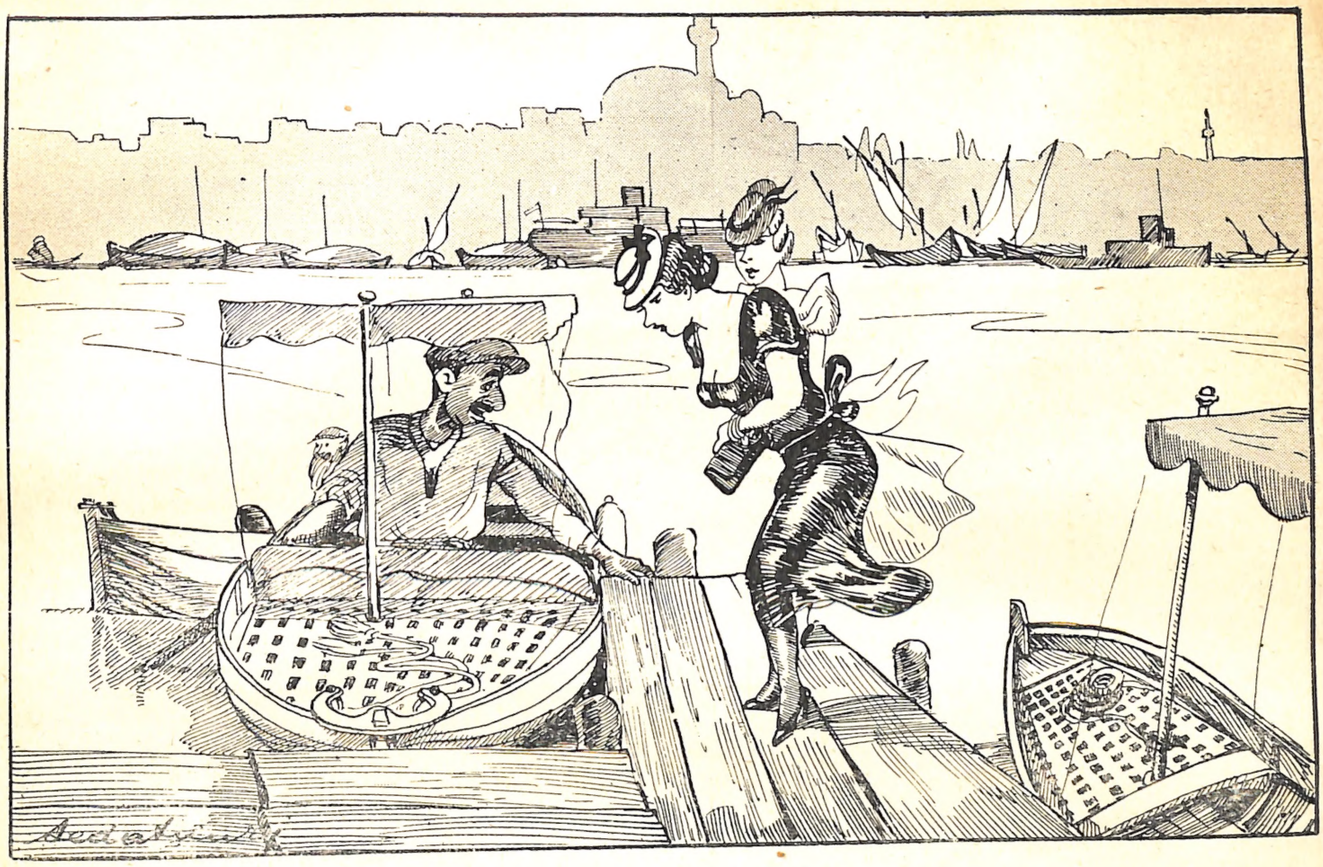

GALANTOR SANDALCI

— Siz bana nereye gideceğinizi tınmasaydınız bile ben sizin Yemiş iskelesine gideceğinizi anladım!..

SALON ve SOFRA Dedikoduları

Müdür ne demektir

Geçen gün bir arkadaşımın çocuğu babasına şu suali sordu:

— Baba müdür ne demektir?

Arkadaşım içini çekerek cevap verdi:

— Ben daireye erken gittiğim günler geç gelen, kazara geç kaldığım günlerde de erkenden damlıyan bir adam evlâdım..

Niçin

Her şeyi hesaplı yapardı. Gezmesinde, oturmasında, konuşmasında, susmasında mutlaka gizli bir maksat, bir menfaat vardı. Her zaman çıkarını düşünürdü. Bir gün öldü. Onu iyi tanıyanlardan biri ölümünü işidince sordu: «Acaba ölmekten maksadı nedir?»

Namus

Gazetelerde ihtilâsı uzun uzadıya anlatılan bir muhasebeci istintak olunuyodru.

Hâkim sordu:

— Hakkınız olmadan el sürdüğünüz para nekadardır?

Suçlu cevap verdi:

— Bu on bin liradan başka bir para bile zimmetime geçirmediğime namusum üzerine yemin ederim!

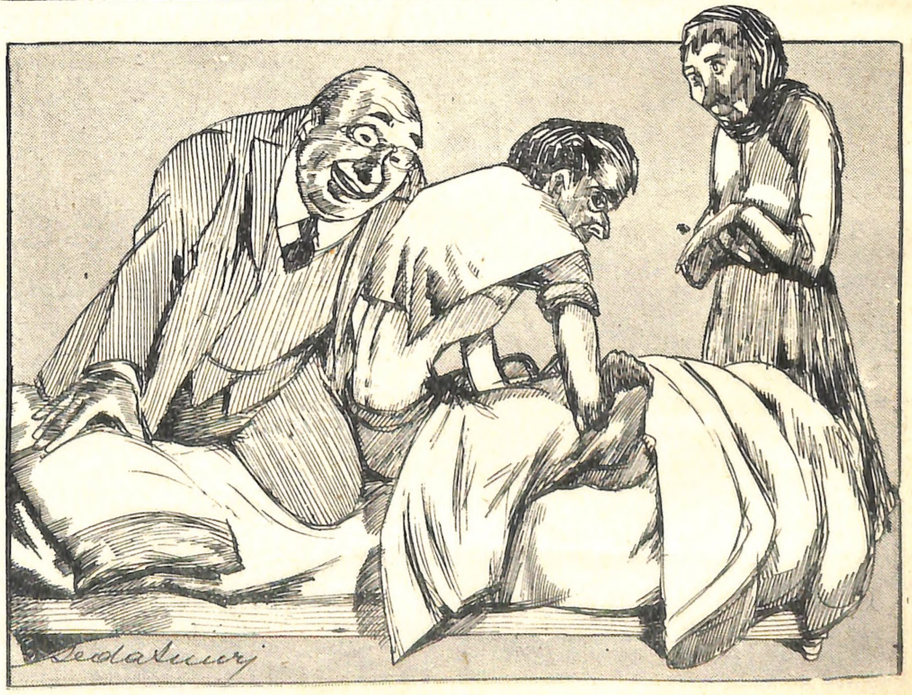

— Mesleğiniz nedir?

— Sigortacı..

— Öyle ise kendinizi sigorta edin!..

BENİM DERDİM

Benim derdim İstanbulun ne boyası, ne süsü,
Şu bir türlü yapılmıyan Unkapanı köprüsü!

Soruyorum: Yeni köprü kurulacak ne zaman?
Diyorlar ki: Göreceksin mukadderse yaşaman!

Soruyorum: Daha kaç yıl dayanırız bu hale?
Diyorlar ki: Plânını henüz ettik ihale!

Soruyorum: Görür müyüm beş altı yıl beklersem?
Diyorlar ki: Bekledin de patladın mı, a sersem?.

Soruyorum: Sebep var mı halkı böyle üzmiye?
Diyorlar ki: Alıştırmak istiyoruz yüzmeye!

Soruyorum: Ne yaparız ya boğulur, giderse?
Diyorlar ki: Onlar çoktan idmanlıdır bu derse!

Soruyorum: Boğulmayı öğrenmiştir kimden o?
Diyorlar ki: Hocaları bar, lokanta, gazino!

Soruyorum: Böyle hergün yüzme dersi meşkeden
Alışır da yarın geçmek istemezse köprüden?

Diyorlar ki: Daha güzel söyledin ya bu lâfı,
Köprü her gün yeni kalır, gitmez tamir masrafı!

Soruyorum: Geçmedikten sonra ondan bir insan
Ne var bugün zahmet edip şu köprüyü yapmasan?

Diyorlar ki: Ya koparsa bir ikinci fırtına,
Öbür köprü yıkılırsa... Bin babanın sırtına!

Soruyorum: Yeni köprü yapılmadan, bitmeden
Bir fırtına kopuverse ne yaparız, söyle sen?

Diyorlar ki: Müsavidir bizde ayvaz kasaba,
Pek aklımız ermez bizim böyle ince hesaba!..

Soruyorum: Bence yoktur bu köprüye hiç lüzum..
Diyorlar ki: Amma çattık gevezeye, be kuzum!

Çamdeviren

Mahkemede

Muhakeme oluyorlardı. Davacı, taze, güzel ve zengin bir kadındı. Sinirli sinirli söyleniyordu:

— Muhterem hâkimler, bu adamı mutlaka asınız... Yolda giderken birdenbire karşıma çıktı, boynuma sırıldı, iğrenç dudaklarını yüzüme dokundurmak münasebetsizliğinde bulundu...

Suçlu, solgun, zayıf ve fakir bir delikanlı idi. Kadının hiddeti karşısında boynunu bükerek:

— Cezama razıyım, dedi, ister asınız, ister kesiniz... Ne yapayım? Bu tanımadığım bayanı gördüğüm zaman o kadar şaşırdım ki... Ömrümde bukadar güzel bir yüz, bukadar zarif bir vücut gördüğümü hiç hatırlamıyorum... İradem elimden gitti, kendimi kaybettim, bu dünya güzelinin boynuna sarıldım.. Ondan sonrasını bilmiyorum.. Beni bu hale getiren onun eşsiz güzelliğidir!

Kadın, delikanlının sözünü kesti:

— Muhterem hâkimler, görüyorsunuz, bu adam delinin biri... Ben yaptığı münasebetsizliği affettim, rica ederim, siz de ona pek kıymayınız!

İKİ MİSLİ

Abdülhak Hâmit Viyanada iken biraz soğuk almıştı, bir doktor çağırdı. Ruhu genç, kendi ihtiyar dâhiyi tanımıyan doktor, reçete yazmak için, büyük şairin yaşını sordu. Hâmit bir dakika yutkunduktan sonra:

— Kırk yaşındayım amma, dedi, sen iki misli say!

— Bana yazdığı mektupta, saçımdan bir bukle göndermezsem bozuşuruz diyor.. Galiba benden ayrılmak niyetinde!..

Düşünceler

Aşktan medet bekliyenlere şaşarım. Hele bu devirde...

——ooo——

Kadına daima hak vermeli. Güzel geçinmenin biricik çaresi budur.

——ooo——

Zekâsına fazla güvenen kadın daima aldanmıya mahkûmdur. Aldatmak istiyen erkeklere tavsiye ederim: Hep bu çeşit kadınlarla uğraşınız. Muvaffakıyet yüzde yüzdür.

——ooo——

Samimî bir dostun somurtgan yüzü, riyakâr bir arkadaşın sırıtkan dudaklarına elbette ki tercih edilir.

——ooo——

Hırçın kadınları teskin için iki silâh vardır: Gülmek veya kaçmak. Hangisi uygun gelirse onu tatbik ediniz.

——o o——

Meşhur İngiliz edibi Bernar Şov der ki:

«— Kadına poker partisinde yüz vermiye gelmez. Restiniz elden gider.»

——ooo——

Aşk kumara benzetildiği takdirde kadın da iskambil kâğıdı demektir. Elde fazla tutulursa çabuk eskir.

——ooo——

Kadına herşeyi sevdirmek mümkündür. Hattâ kendinizi bile. Fakat bugünkü kadın, cüzdanı sol cebinde, kalbinin üstünde duran erkekten daha çok hoşlanır.

——ooo——

Eğer Havva anamız Ademi kandırmasaydı, acaba Adem babamız Havvayı kandırabilecek mi idi?

——ooo——

Eğer bugünün kadını aşkta fazilet aramazsa onu mazur görmeniz lâzımdır.

—ooo—

Paranın fazlaca rol oynadığı yerde saadetin gözleri yaşlı olur.

—ooo—

Güzel kadınlar ekseriyetle çirkin arkadaşlardan hoşlanırlar.

Filozof

Günler sayarak bekledik aylarca bu faslı,
Yıllar geçecek böyle başın göğsüme yaslı!

Billûr kadeh

Karısı çok genç, çok güzel yüzlü ve çok mütenasip vücutlü idi. Yalnız çok huysuz, geçimsiz ve sinirli bir tabiatı vardı.

Birgün, dostlarından biri, ona karısını methetti:

— İftihar edebilirsin, azizim, bilûr bir kadeh gibi pırıl pırıl bir refikan var!

Kocası içini çekti:

— Billûr bir kadeh ama içi zehirle dolu!..

Şimdengeri ben bir Keremim sen de bir Aslı,
Yıllar geçecek böyle başın göğsüme yaslı,

AYVAZ Kasap HEP 1 HESAP

Şarhoşun Cevabı

Komşularımdan halim selim bir kadıncağız vardır ki bana her rasgeldikçe kocasının serseriliğinden, sarhoşluğundan şikâyet eder:

Geçen gün bana yine şöyle dert yandı:

Gecenin ikisi... Tak tak kapı... Ne yaparsın yataktan kalkıp kapıyı açıyorum... Nazeninim zilzurna sarhoş sallana sallana içeri giriyor.

Artık dayanamadım: — Ayol sende hiç utanma yok mu? Dedim, bak yine ayakta durmıya mecalin kalmamış.

O, ağzını yaya yaya:

— Ayakta durmıya mecalim olsa yatmıya gelir miydim karıcığım? Dedi.

Tavsiye

Kibar düşkünü idi, işsiz kalmıştı, nereye baş vurmuşsa bir vazife bulamamıştı. Nihayet, aklına, eski dostlarından biri geldi. Bu dostu hem zengin, hem sözü geçer bir adamdı. Bir sabah ona müracaat etti, kendisinden bir tavsiye istedi.

Eski dost, onu reddetmedi. İstediği tavsiyeyi yazdı, zarfladı, verdi. İşsiz adam, yüzü gülerek, kapıdan çıktı. Fakat hain şeytan zavallının aklına, zarfı açarak tavsiyeyi okumak düşüncesini getirdi. Zarfı açtı, mektubu okudu. Mektupta şunlar yazılı idi:

«Mendeburun biri bana iş için müracaatta bulundu, başımdan savmak için sana gönderiyorum. Sen de benim gibi yaparsın... Keratanın işi olursa memnun, işi olmazsa mahzun olacak değilim!»

Mektubu okuyunca hiddetle içeriye girdi, eski dostuna:

— Nedir bu yazdıkların?

Diye haykırdı. Öbürü pişkin bir gülüşle:

— Âdetim böyledir, ben tavsiyeyi böyle yazarım!

Dedi. İşsiz adam açtı ağzını, yumdu gözünü.

— Bre namussuz, bre alçak, bre dolandırıcı...

Eski dost yerinden fırladı:

— Nedir bu söylediklerin?

— Hiç... Bu da benim âdetimdir, ben de böyle teşekkür ederim!

Şoför

Yeşilayın düşmanlarından biri, Boğaziçinin yeşil bir gazinosunda oturmuş, içiyordu. O sırada yoldan geçen bir deliyi çağırarak:

— Arkadaş, dedi, aptal aptal ne dolaşıyorsun? Otur da benimle beraber iç!

Deli omuzlarını silkti:

— İçmem, dedi, sen bana benzemek için içiyorsun?... Ben kime benzemek için içeceğim!

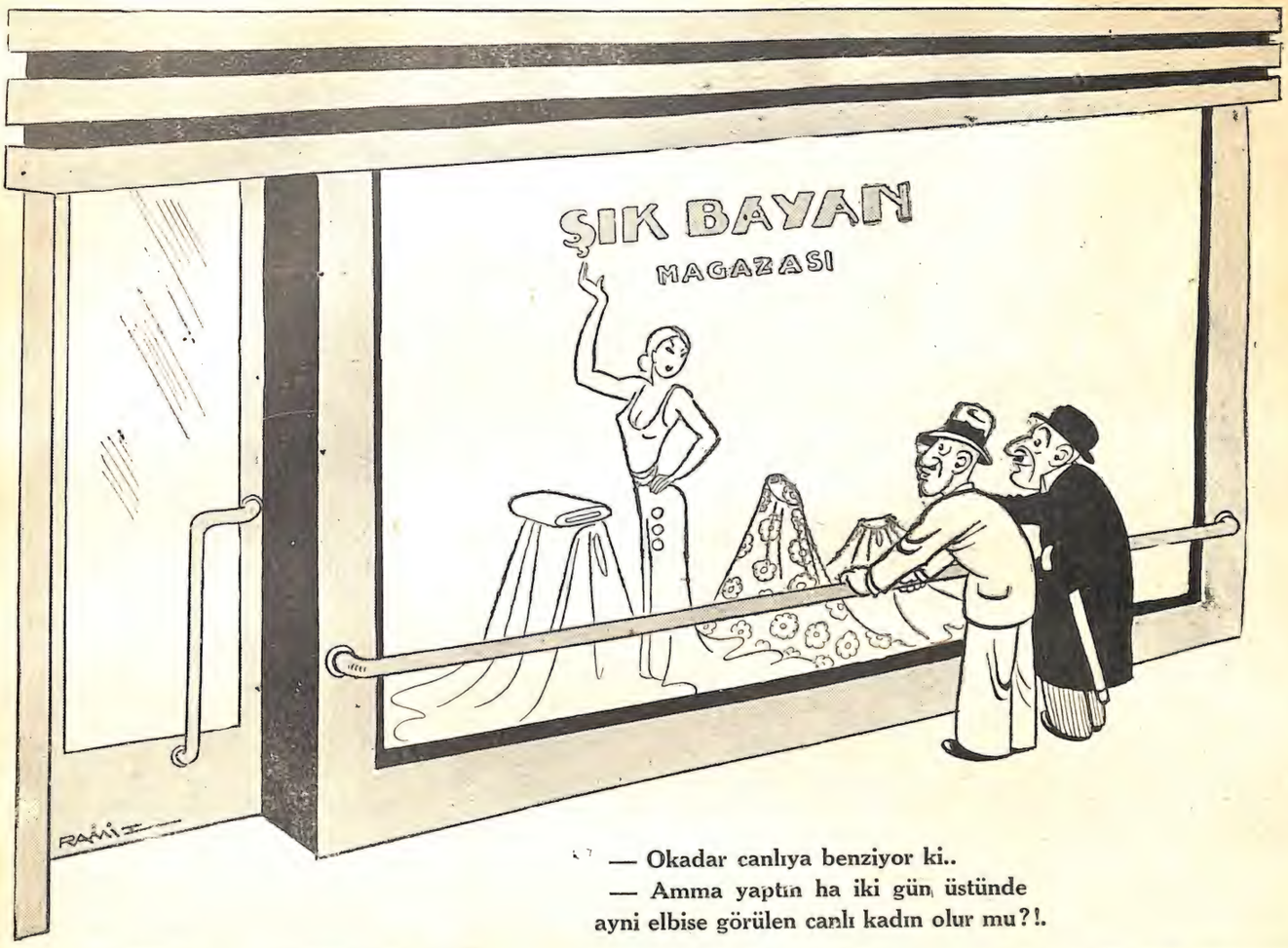

— Okadar canlıya benziyor ki..
— Amma yaptın ha iki gün üstünde ayni elbise görülen canlı kadın olur mu?!.

Hikâye

Hile ve Kumar

Ahmet Şaklaban, hatırı sayılır kumarbazlardandı. Hem yalnız kumar oynamakla kalmaz, kumarın her türlü hilelerini de bilirdi. Bu yüzden kendisinin güzel bir evle kirası oldukça dolgun iki dükkân sahibi olduğunu söylerler. Fakat dükkânın biri Ankarada, biri İzmirde, evi de İstanbuldadır. Emlâkinin neden böyle dağınık bir halde olduğunu Ahmede sorarsanız, alacağınız cevap budur:

— Ne yapayım?. Hiç bir yerde emlâkin kıymeti sabit değil. Bu sene on bin lira eden bir irat, gelecek sene dörtte bir değerinden kaybediyor, yahut daha çok değer kazanıyor. Ben de şunu düşündüm: İzmirdeki dükkânın kıymeti düşerse Ankaradakininki artar, Ankaradakininki düşerse İstanbuldaki yükselir, bu suretle ben ziyan etmemiş olurum!.

Halbuki kazın ayağı öyle değildir: Ahmet, kumar yüzünden, tam dükkân sahibi olduğu sırada hilesi keşfedilmiş, ipliği pazara çıkmış, bunun için oturduğu şehri bırakmak mecburiyetinde kalmıştır. İzmirden bunun için ayrıldı, Ankaradan bu sebeple kaçtı. Şimdi İstanbulun kalabalığı içinde foyasını belli etmeden yaşıyor, yine haftanın bir kaç akşamını ya poker, ya bakara masasında geçiriyor, şeytan ne verdi ise onunla kanaat ediyor... Nitekim şeytanın lûtfu ile İstanbulda güzel bir ev de aldı!

Bir gece Ahmedi kibar bir aile davet etti. Yediler, içtiler, eğlendiler, Ahmet Şaklaban âdeti hilâfına o gece biraz fazlaca kaçırdı. Doğrusu çok keyifli idi. Gece yarısına doğru, asansörlü bir apartımanın üçüncü katındaki bu süslü ve geniş dairenin sahibi olan genç Ahmede yaklaştı:

— İçeriki küçük salonda dört arkadaş hazırız, bir poker çevirmek isterseniz beşinci olabilirsiniz!

Dedi. Bu teklif Ahmedin canına minnetti. Hemen davetlilerin arasından sıyrıldı, masanın etrafında bekliyen pokercileri buldu. Kâğıt çektiler, yerlerine oturdular, oyuna başladılar.

İlk önce Ahmet, âdeti olduğu üzere, kaybetti. Fakat çok geçmeden zararını çıkararak kâra geçti. Artık kazaniyor, önüne hiç durmadan kırmızı, sarı, yeşil fişleri yığıyordu. Yalnız, dediğimiz gibi, bir parça sarhoştu, elleri titriyor, parmakları acemilik ediyordu, ve işte bu yüzden floş yapmak için destenin altından bir kâğıt aşıracağı sırada etrafındakiler farkına vardı, hep birden ayağa kalktılar:

— Hırsız!

— Alçak!

Ve Ahmedi, söz söylemiye vakit bırakmadan, tuttukları gibi pencereden aşağı fırlattılar. Ahmet, üçüncü kattan sokağı bulmak için, epeyce heyecanlı saniyeler geçirdi, nihayet «pat!» diye kaldırımların üstüne düştü. Bir zaman yerinden kımıldanamadı, her tarafı kırılmış, parçalanmış gibi idi. Güç halle,

Dilenci arkadaşlarına — Bugüne bugün, içinizde en sağlam mevkii olan benim... Diğerleri — Çok mu zenginsin?. — Hayır, dilendiğim köşe başına hiç polis uğramıyor!..

Terki teslihat

Gazetelerde okuduk:

«Fahri adında bir ilk mektep talebesi, babasının brovning tabancasını cebine sokup mektebe götürmüş, sınıfta oynarken tabanca ateş almış..» Tabiî ortalık allak bullak olmuş, muallim şaşırmış ve saire... Eğer talebelerdeki bu silâh muhabbeti devam ederse on yıl sonra, meselâ 1946 yılında gazetelerde - sağ kalırsak - şu satırları okuyacağız:

«Vural adında bir ilk mektep çocuğu mektebe bir mitralyoz götürmüş, silâhı karıştırırken eli tetiğe dokunmuş ve...»

O zaman gazeteler hâdiseyi bu satırlarla verdikten sonra herhalde şöyle bir mütalea da ileri sürecekler:

«Son günlerde tekerrür eden şu hâdiseler isbat etmiştir ki mekteplerde artık «terki teslihat» kaidesinin tatbiki zaruridir ve ilâh...»

Bu mütalea tasvip edildiği takdirde sanırız ki Maarif müdürlüğünde bir «mekteplerde terki teslihat komisyonu» toplanıp bu işi müzakereye başlıyacaktır.

Deli mi?

Kumandan otomobilile gidiyordu, tekerlek birdenbire büyük bir taşa çarptı, otomobil bir hendeğin içine yuvarlandı. Kumandan şoföre hiddetle haykırdı:

— Sersem!

Şoför cevap verdi:

— Affedersin, kumandanım, sizin hiç bir muharebe kaybettiğiniz olmadı mı?

ağrılar içinde, doğrulabildi. Bir otomobille evine döndü, yatağa serildi, sağ tarafı baştan başa çürük içinde idi.

Ertesi günü Şaklabanı ziyarete gelen kendi gibi kumarbaz ve hileci dostuna başından geçeni anlattı:

— Bununla üçüncü defadır ki başıma bu hal geliyor... Şaşıyorum: Nasıl oluyor da seni yakalıyamıyorlar, pencereden aşağı atmıyorlar?

Arkadaşı güldü:

— Kim demiş yakalamıyorlar diye? Yalnız ben senin gibi üst katta değil, alt katta oynadığım için kazayı hafif savuşturabiliyorum!.

Yıldız

Şemtine göre:

Lângalı — Göbekli marul gibi.
Aksaraylı — Kızları da dul gibi.
Beyazıtlı — Gezer havuz başında.
Maçkalı — Tam on yedi yaşında.
Bebekli — Gözleri deniz rengi.
Hisarlı — İşte gönlümün dengi.
Çamlıcalı — Papatyadan fal bakar,
Şişlili — Aşkı saçma takar.
Modalı — Tenis, kotra, plâj, yat.
Kadıköylü — Sevgililerin kat kat.
Adalı — Suyu çekilmiş gonca.
Erenköylü — Gözleri yeşil yonca.
Filoryalı — Teni bronz oyalı.
Galatalı — Kaşı, gözü boyalı.
Cihangirli — Apartmanda büyümüş.
Kuruçeşmeli — Kömürlükte yürümüş.

Sporcu söylüyor!

Güreşçi — Kafakol, yendim tuşla!
Boksör — Yıkarım bir vuruşla..
Diskçi — Fol oldu, çıktı ayak.
Ciritçi — Şunun gidişine bak!..
Hentbolcu — Her bir şütüm olur gol..
Futbolcu — Tatsız, kavgasız futbol..
Voleybol — Bir in.. tamam.. yaz sayı
Basketbolcu — Sigorta et kafayı..
Yüzücü — Gitti karnım deparda..
Kayakçı — Kayılır mı bu karda?.
Y. Atlamacı — Dikkat!.. Yıkıldı direk.
Koşucu — Aman... Yol uzadı pek..
Bisikletçi — Döner tekerleklerim.
Kürekçi — Çeke çeke giderim.
Yelkenci — Yelkenim püfür püfür,
Tenisçi — Yapalım biraz da kür.

Yaşasın Cehennem

Yazan: Necdet Rüştü

— 1 —

İşte papas bay Vahram va'zediyor cakalı,
Bağırdıkça titriyor iki karış sakalı:
— «Hey, bızdık!.. Gözünü aç, sonra işin dumandır,
«Sendeki ne kötü din, ne cenabet imandır?...
«Bir gün gelip dikince nallarını havaya,
«Cehennemde koyarlar seni kızgın tavaya:
«Gövden palamut gibi, lüfer gibi kavrulur,
«Yakılırsın, küllerin havalara savrulur!...
«Ahbar!... Çünkü her akşam çarmakçur içiyorsun,
«Meyhanede zom olup, kendinden geçiyorsun!..
«Sonra, bununla kalmaz, kızlara göz atarsın:
«Âşık oldum, zo!.. Dersin, onlara söz atarsın!..
«Tnrımız yüce Asvas bunu işitmez sanma,
«O ki zebanilere demiştir «vur, usanma..»
«Bu sefer daha kıyak işkence gösterirler,
«Artık sana cennetten pasaportu verirler!..
«Melekler oturur mu senin gibi teresle,
«Cehenneme gelirsin hemen ekispresle:
«Ya ensenden keserler seni kart horoz gibi,
«Kaynar suda haşlarlar yahut istakoz gibi!..
«Gözünü aç.. Dedik ya, defterinde günah var,
«Tupik gibi ezerler sonra başını.. Ahbar!..»

*

Yüreğini kapladı korku yaşlının, gencin,
Dediler:
— «Ne yapalım bundan kurtulmak için?...»
Papas Vahram bağırdı:
— «Cömertlik gösteriniz,
«Özümün bahşişini bol keseden veriniz,
«Sizin hesabınıza ben biraz yorulurum,
«Tanrıya işmar eder aranızı bulurum!...»

*

Kabahat yapan oldu cehennem korkusile..
Zebani karşısında doldurmaktansa çile,
Kesesinden boşalttı herkes bütün varını!..
Vahram cübbeyi attı, çıkardı şalvarını,
Sivil esvabı giydi, hemen köprüyü geçti,
O akşam Galatada güzel bir rakı içti!..

— 2 —

Hali mahşer gibiydi kiliselerin ogün,
Suçunu söylemeye herkes etmişti sökün!..
Elbette kapıları ahali saracaktı:
Paskalya.. Kadın, erkek günah çıkaracaktı!..
Bizim Vahram geçmişti bir kafesin ardına,

Gözü birden ilişti çok güzel bir kadına!..
Kadın korkak yürüdü, hıçkırdı:
— «Mega asvas,
«Benim de bir suçum var, ister doğra, ister as!..»
Hazret birden farketti kadının toy halini,
«Gel, içeri..» Diyerek, tutup çekti elini!..
Söylendi:
— «Bağışlarız günahını.. ne ise..
«Bunun için lâzımdır fakat hususî celse!..»
Kadını, yanındaki küçük odaya aldı,
Onun altın saçına, zümrüt gözüne daldı!..
Dedi:
— «Bütün günahı orta yere atmalı,
«Ne kerte suçun varsa, düpedüz anlatmalı!..»
Utancından kızarıp, kadın başladı söze,
Günahı anlatmakta oldu biraz geveze!..
Bay Vahram dinliyorken onun bu sözlerini,
Sanki görüyor gibi, süzüyor gözlerini,
Hayalinde bu suçu aynile yaşıyordu,
Nasıl sabrettiğine kendi de şaşıyordu!..
Kadın nihayet dedi:
— «Ümit sendedir ancak;
«Hani sen Tanrı ile aramızı bulacak,
«Bizim hesabımıza biraz yorulacaktın,
«Git.. Asvasla bir söz et.. Günahım nedir çaktın!..»
Bay papas gülümsedi:
— «Biz hallederiz onu,
«Önce tayin edelim bizim şu komisyonu?..»
Çantadan çıkartırken genç kadın biraz para,
Vahram itiraz etti:
— «Onu bırak kenara,
«Senin busen dururken sanki beş lira nedir,
«Zo!.. Pembe yanakların indimde hazinedir!..»
Kadın korkarak dedi:
— «Hani, cehennem vardı,
«Böyle günah işlersek cennete almazlardı?..»
Vahram ayağa kalktı sanki eder gibi dans,
Şaşkın kadına verdi şöylece bir konferans:
— «Hey, samur saçlı dudu!.. Cennette ne işin var,
«Cehenneme at.. diye; durma, Tanrıya yalvar!..
«Çünkü, şunu düşün ki: Hep akraban orada,
«Kardeşlerin orada; anan, baban orada!..
«Oradadır şantözlar, oradadır artistler,
«Holivut yıldızları orada postu serer!..
«Orada hep çengiler, orada çalğıcılar,
«Hele meyhaneciler orada karar kılar!..
«Zo!.. Yaşasın cehennem, tasa etme nafile,
«Orada bulacaksın hattâ sen beni bile!..»
Konferans tükenmişti.. Kadın şaşırdı, kaldı,
Fırsat bu fırsat.. Deyip, Vahram bir buse aldı!..

Necdet Rüştü

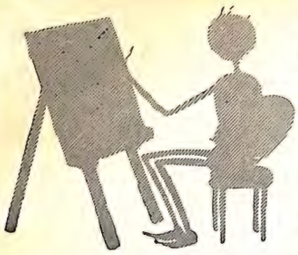

Portreler

ABİDİN DAVER

Abidin Daveri tanımayıp da sokakta görenler, sivil gezen ordu erkânından biri olduğunu zannederler: Tavrında da, kılığında da başı bozuklara mahsus dağınıklık, avarelik, sallapatilik yoktur. Yalnız kendisinin duyduğu bir askerî bandonun ritmini takip ediyormuş gibi adımları ölçülü, tartılı ve vezinlidir. Gök mavisi gözleri ufkun mürtesem çizgisi hizasından aşağı inmez. Gövdesi dik ve başı yukarıdadır.

Üniformasını giymemekle beraber Abidin Daverde asker ruhu, edip hüviyetine tam kıvamında, güzel bir ahenkle karışır: «Cumhuriyet» sayfalarında onun harp fennile edebiyatı birleştiren yazıları, ancak sevkülceyşin müsaadesi nisbetinde hayale kaçar. Okuyucular onun elindeki kalemin içinde bir kılıç hasreti yandığını sezerler; bilirler ki Daver kalemini kılıç gibi kullanmak sırrına vâkıftır, nitekim elinde bir kılıç olsaydı onu da kalem gibi kullanarak düşmanının ensesine en kanlı felâket çizgilerini çekmesini bilecekti.

Abidin Daverin orduya, hele bahriyeye karşı büyük sevgisi, ona gazeteciler arasında «Amiral» rütbesini kazandırmıştır. Tanıdıklarının ruhundan gelen bu tevcih, işi gücü haksızlıkları bombardıman etmek olan bir gazetecinin hoşuna gittiği için, Daver de bu ünvanı bayağı kabullenmiştir. Nerede ise kart vizitinin üstüne bir «Amiral» kelimesi konduracaktır. Yalnız İstanbulun çamur deryaları içinde değil, hayatın boğucu dalgaları arasında da muzaffer olmak için bir amiralın bütün vasıflarına sahip olmak herkese lâzımdır; lâzımdır ama bizim Abidin Daver, kendi gemisini kurtarmakta birinci sınıf kaptanlardan olmadığı halde milletini tehdit eden dalgalar karşısında cidden bir amiral kesilir: Kaleminin rotasile daima selâmet kıyılarını gösterir.

Abidin Daverin asker ruhu, zarif muharrir, hattâ güzellik müsabakalarında kızlar ağası olmasına mâni olmamıştır. İşin fantezi ve alay tarafından da çakar; kadınla kadın, çocukla çocuk, ihtiyarla ihtiyar, gençle genç olmasını bilir. Bir gazeteci için lâzım gelen kıvraklığın bütün hünerini de böyle elde etmiştir. Onu gazetesinde kâh büyük dünya meseleleri üstünde hükümler veren bir baş muharrir, kâh «Nalına, mıhına» sütununda çivisi düşmüş nallara çekiç sallayan bir nalbat, kâh askerî mütalealarını bildiren bir erkânıharp, kâh spor işlerimizi çeviren bir idareci, kâh sütununda kadınlarla, çocuklarla şakalaşan bir mizahçı, kâh Mısırdan, Avrupadan intibalarını yollıyan muhabir, kâh Galatasarayın pilâvına attığı kaşıkların lezzetini anlata anlata bitiremiyen bir şikemperver gibi görenin, her telden çaldığı saz içinde yine kendine mahsus bir melodi bulunduğunu sezerler. Onu hemen üslûbundan tanımak mümkündür. Duruşu, yürüyüşü, konuşuşu gibi mantıkî, muvazeneli ve temkinli bir üslûp ki en ciddi ve en hafif yazısında müşterektir: Mevzu ister harp, isterse pilâv olsun, birinin dehşetine, öbürünün lezzetine sizi hemen kandıran selis bir üslûp.

Onun her nevi hassasiyete müsait kıvrak ruhunu, kendisine amiral elbisesi kadar yakışan kadın kıyafetindeki bu

- Lütfen sayfayı çeviriniz -

— Sermaye Eleniyi dövmüşsün doğru mu?..
— Evet bay komser ben, kapitalin aleyhindeyim!..

Bedava

Tiyatronun günden güne boş kaldığını gören rejisör hemen gazetelere bir ilân verdi:.

GİYOM TEL
Facia 5 perde
Müellifi: Şiller
Saat 20 buçukta

İhtar: Tiyatroya gelen seyircilerden para alınmıyacaktır.»

Parasız tiyatroyu işiten koştu, geldi, tiyatro adam almaz bir halde taşmıştı. Piyes büyük bir muvaffakıyetle oynandı, alkışlandı, bitti. Herkes çıkmıya hazırlandığı sırada rejisör, kişe memurù ile, kapının önüne dikildi: «Para!» Seyirciler itiraz etti:

— Hani gelenlerden para almıyacaktınız?

— Gelenlerden almıyacağız dedik ama gidenlerden de almıyacağız demedik ya!

resminde de görebilirsiniz, anlarsınız ki ona yaraşmıyan güzel bir hüviyet yoktur: Yeniçeri kıyafeti de onu bir operet primadonnasının tuvaleti kadar açar. Hakikatte ne Yeniçeri, ne de primadonnadır, fakat okuyucu denilen hercai meşrep mahlûku oyalamak için bütün cins muharrirler gibi her kılığa girmesini bilen sanatkâr Abidin Daverdir.

Fırça

Erkek — Hiç bir kuvvet sizi takipten beni alıkoyamaz. Dünyanın öbür ucuna gitseniz yine peşinizi bırakmıyacağım..
Kadın — Nafile zahmet etmeyiniz. Kadınlar hamamına gidiyorum..

Ötesi sağlık

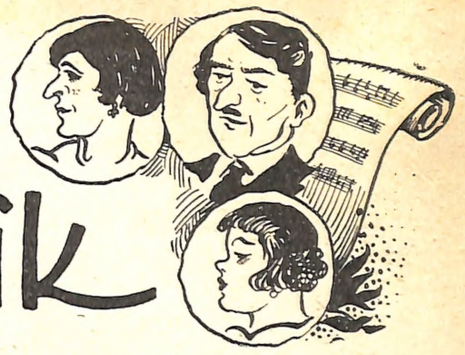

Mizahî Roman

--12-- Yazan: DİKEN

İki gün sonra, sabahleyin uykudan gözlerini açan Şadümanın, kablelvuku bir duygu zihnini birdenbire altüst etti. İçini bir şüphe kemirdi:

— Acaba?..

Kafasını iyiden iyiye işleterek yorduğu halde bu şüpheyi ne kat'î bir kanaate tahvil edebiliyor, ne de büsbütün silmek imkânını buluyordu.

Yatağından kalktı. Acele yüzünü yıkadı; giyindi. Sedirin üstünde hâlâ uykusunu alamamış bir vaziyette serili yatan kocası sordu:

— Sokağa mı gidiyorsun?

— Evet.

— Yemeğe gelecek misin?

— Bilmem. Belki gelirim.

— Sormak ayıp olmasın ama, nereye böyle?

Şadüman kızdı. Kimseye izahat verecek halde değildi. Sinirli sinirli:

— Sana yüz defa demedim mi? Benim işlerime karışma. Aklım nereye eserse oraya giderim!

— Sormak günah mı?

— Günah!

Nazmi homurdandı:

— Canıma yandığımın! bize, Behlül ağabeyin karısı gibi düşmez! böylesine çatarız.

Şadüman, bu sefer âdeta kocasının üzerine yürüdü.

Hızlı hızlı nefes alıyor, âdeta seksen ayak merdiven çıkmış gibi burnundan soluyordu. Kocasına bu öfke ile bağırdı:

— Kuzum.. Sende hiç iz'an yok mu Allah aşkına! İnsanda biraz nezaket olur, saygı olur. Ormanda mı büyüdün sen. İkide bir İstanbul çocuğuyum diye böbürlenirsin.

Nazmi, bütün hoyratlığına rağmen Şadümanın bu dolu dizgin sinirliliği karşısında sabah sabah afallamıştı. Bir aralık içinden: «Şunun ağzının payını vereyim de dünyanın kaç bucak olduğunu anlasın» diye söylendi, fakat sabah mahmurluğu ile keyfini fazla bozmak istemedi, sadece Şadümanı yatıştırmak maksadile:

— Anam babam karıcığım, dedi, sen de çok çabuk hiddetleniyorsun.

Sinirleri ayaklarından tepesine, hattâ saçlarının ucuna kadar elektrik cereyanı gibi gidip gelen Şadüman yine öfkeli öfkeli bağırdı:

— O kaltak gibisi düşmeliydi de görürdün dünyanı! Ben de zaten onun foyasını meydana çıkarmıya gidiyorum. İşte, merak ediyordun.. Söyledim.

— Yahu! kadıncağız durup dururken sana ne yaptı, be?

— Onu ben bilirim!

Ve Şadüman, şırak diye kapıyı vurarak, fırladı, gitti. Doğru köprüye! oradan vapur, Kadıköy, tramvay, Çifte havuzlar..

O yaz gününün müstesna güzelliğini uzun uzadıya tarif edecek değilim. İstanbul adını taşıyan bu emsalsiz beldede yaşıyanlar onun yaz günlerinin bin türlü güzelliklerini zaten görmüşlerdir; hatırlarlar. İşte o gün de, öyle bir gündü.. Yolda giderken, etrafına bakınarak heyecanlandıkça, Şadüman içindeki şüphenin esassız çıkmasına candan dua ediyordu. O zaman, haz dolu bütün bir gün geçirecek, Behlülün, susamış bulunduğu nüvazişlerine doyacaktı. Buna şimdiden seviniyor, kendi kendine gülüyor, fakat dudaklarındaki tebessüm birdenbire bir istifham işaretine inkılâp ederek donuyordu:

— Acaba?

Fakat kendi kendine sorduğu bu acabalar hep cevapsız kalıyor, içine dolan şüpheyi izale edecek, kendini kıskançlık azabından kurtaracak bir teselli bulamıyor ve yine kendi kendine soruyordu:

— Acaba... Acaba beraberler mi dersin? Eğer bir elime geçerlerse ben bilirim yapacağımı!..

Şadüman artık yüzde yüz çileden çıkmıştı. Geçirdiği sıkıntı yüzünden buram buram ter dökerken yüzünün pudraları, pomatları eriyordu. Tramvay yolcuları şimdi hep ona bakıyorlar, onu tepeden tırnağa süzüyorlardı. Bir ara yanındaki yaşlıca bir kadın Şadümanı iskandil etmek, meraktan kurtulmak istedi, şöyle bir ağız yordamile sormıya yeltendi:

— İlâhi tazecik.. Neniz var a canım?

Şadüman başını yanına çevirdi. gözlerini devire devire kadıncağıza bir bakış baktı, sonra da küfreder gibi söylendi:

— A hanım.. Herkesin derdi kendine.. Size ne a efendim,

Yaşlı kadın, bu haşmetli cevap karşısında sorup soracağına pişman oldu ve Hasbinallah çekerek başını önüne çevirdi. O sırada tramvay durak yerine gelmişti. Şadüman gergin yaydan fırlayan bir ok gibi yerinden sıçradı ve durakta tramvaydan indi, tozlu yolda hızlı adımlarla yürüdü; kestirme olsun diye tarlalara saptı; kuru toprak tezeklerinin üzerinde ayaklarını incitti ve nihayet, Behlülün kulübesine vardı.

Bahçeye sapmadan önce durdu, soluk aldı. Kopacak gibi çarpan yüreğini yumrukları ile bastırıyordu. Cesareti kesilmişti. Bir türlü ileriye adım atamıyordu. Fakat nihayet kendini zorlayıp bahçeye girdi. Kapıya sokuldu. İki saniye de burada bekledi.. Kapının kilitsiz duran kanadını itti.

— Tuuuu!!. Alçaklar!.

Korktuğuna uğramıştı. Oracıkta, her zaman kendi saadetine sahne olan yatağın üzerinde, Behlül ile karının sarmaş dolaş hayaletlerini görmüş, can evinden vurulmuşa dönmüştü.

Kapıyı hızla vurup, deli gibi, gerisin geriye kaçıyordu. Behlül de yere sıçramış, arkasından bağırıyordu:

— Şadüman!. Gel!. Gitme! bak sana anlatayım!.

—Devam edecek —

Avukat

Adamın biri, davasını vermek için, meşhur avukatlarımızdan birine gitmişti. Avukat dedi ki:

— Dostum, sen bildiklerini apaçık bir halde anlat... Onları içinden çıkılmaz bir hale getirmek bizim elimizdedir!

İdman

Pariste bir adam, Heykellerin önünde avuç açıyor, heykellerden birşey dileniyordu. Bunu gören bir polis yaklaştı:

— Ne yapıyorsun?

— Red cevabı almıya alışıyorum!

Erkek — Sizi kalbimin içine sokmak istiyorum..
Kadın — Şimdilik, bir kumaşçı dükkânına sokun kâfi!..

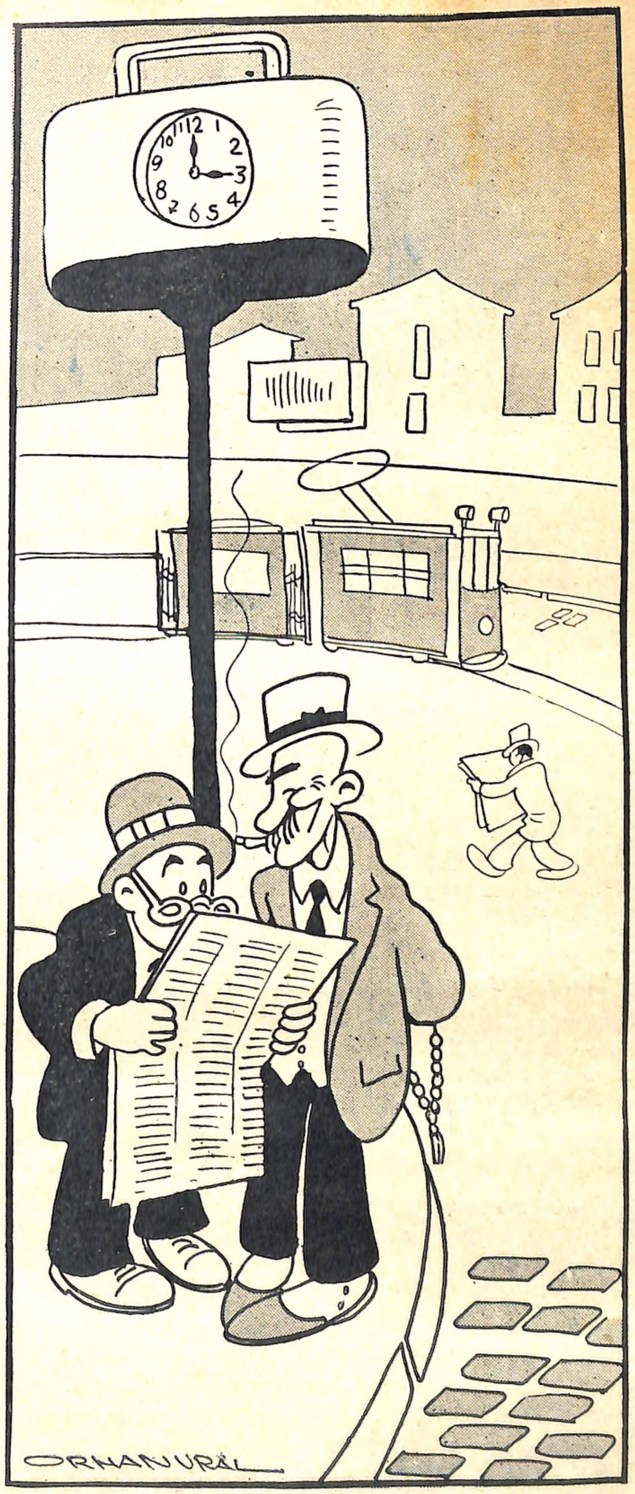

ŞEHİRDE GÜRÜLTÜNÜN ÖNÜNE GEÇMEK İÇİN

— Otomobillerin korna, tramvayların çan çalmaları yasak edilecekmiş..

— Bari imdadı sıhhî otomobillerini de çoğaltıp hastanelere yataklar ilâve etseler...

Meyhanede

Eşikte iki akşamcı göründü. Meyhaneciye seslendiler:

— Şarabın iyi mi?

Meyhaneci tezgâhtan cevap verdi:

— İyi de söz mü? Şarabımın üstüne yoktur!

— Nereden malûm?

Meyhaneci, masanın altında sızmış bir sarhoşu göstererek:

— İşte, dedi, mostrası meydanda!

Ademi İktidara

Karşı

Hormobin

Tabletleri

Galata Postakutusu 1255 Hormobin

Okuyucularımıza :

Gazetemizin günü geçmiş sayılarını Türkiye hudutları dahilinde ve haricindeki bütün bayilerimizden ayni fiyatla tedarik edebilirsiniz. Arzu eden okuyucular günü geçmiş sayıların bedellerini posta pulu olarak idarehanemize gönderebilirler. Mektuplarını alır almaz gazetelerini derhal sevkederiz.

SOYADI

Soyadı alınız ve Nüfus kütüğüne yazdırınız, çünkü müddeti

2 temmuz 1936'da

Bitiyor

Küçük, büyük, genç, ihtiyar

Herkese lâzım bir eser

MEŞHUR ★ ADAMLAR

1 inci ve 2 inci cildi çıktı. 3 üncü cildi tamamlanmak üzeredir.

"Meşhur Adamlar Ansiklopedisi„ Türkiyede ilk defa olarak tam ve mükemmel bir şekilde meydana konan biyografi eseridir. Hâdiselere karışıp tarihte isim bırakan bütün şahsiyetler, hüviyetlerile ve karakterlerile tesbit edilmiştir. Bu itibarla "Meşhur Adamlar Ansiklopedisi„ her meslek mensubunun kütüphanesinde bulunmak lâzımdır. Üçüncü cildi de yakında tamamlanacaktır. Her cildin fiatı 3 liradır. Muallim, talebe ve zabitler için hususî tarife tatbik edilir. Ayrıca posta ücreti alınmaz.

Meşhur adamlar Ansiklopedisi her kütüphanenin en değerli eseridir. Bu güzel Ansiklopedinin zengin sahifelerinde her aradığınız meşhur adamın ismini, hayatını ve resmini bulacaksınız.

Binlerce lira sarfı ile en lüks ve bütün konforu tamam olarak yapılan ve en son model makinalarla teçhiz edilen

İZMİR TAYYARE SİNEMASI

Senenin en güzel filmlerini göstermekle büyük bir şöhret ve sinemacılık âleminde en büyük muvaffakıyeti kazanmıştır.

İZMİR TAYYARE SİNEMASI

İzmir kibar halkının toplandığı biricik müessesedir

Karikatür

Habeşistan sizlere ömür!

Uluslar kurumu — Sen vattıkça Allah bana ömür versin!

Ahmet Şait Basımevi — İmtiyazı alan ve neşriyatı idare eden: T. Sükuti